

(1923 -)

MÜNİRE ÖZDEMİR

(Said Özdemir'in ikinci annesi)

Münire Özdemir, Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Risale-i Nur naşiri olarak vazifelendirdiği en yakın talebelerinden Mehmed Said Özdemir'in ikinci annesidir. Said Özdemir ağabeyin kendi öz annesi merhume Hediye Özdemir 25 yaşında iken Tillo'da tifo hastalığı sebebiyle vefat etmiştir. Küçük Said, o zaman beş yaşındadır. Said ağabey ikinci annem dediği Münire anneyi de öz annesi gibi benimsemiş ve sevmiştir. Hatta onu Hz. Üstad'a götürmüş ve duasını almasını sağlamıştır.

Said Özdemir'in çilelerle dolu hayat ve hatıratı "Ağabeyler Anlatıyor-1" kitabımızda oldukça uzun ve ayrıntılı bir şekilde neşredilmiştir. Münire Anne ile yapılan bu röportaj ise, kendi hatıralarını dillendirdiği gibi, üvey oğlu Said Özdemir'i de farklı bir zaviyeden, evin içinden bakmamıza vesile olmuştur. Dokuz kere hapse giren, sayısız baskın, arama ve takibata maruz kalan bir nur şakirdinin evindeki durum, ev ahalisinin halet-i ruhiyeleri, keyfi olarak çektirilen sıkıntılar karşısında gösterdikleri tevekkül, tahammül ve metanetin sırrı elbette merak konusudur. Münire Anne o evin içinden birisi... Bundan daha ötesi, O, bir anne ve bir kadın... Bu sebeple Münire Özdemir'in kendi yorumlarını da katarak anlattığı hüznü verici hatıralar, inanıyorum ki zihnimize çok farklı anlamlar yükleyecektir... Hemen söyleyeyim; O, geçmişte yaşadıkları sıkıntılardan asla şikâyetçi değil. Hatta o tarihlerde çok huzurlu olduklarını söyledi. Şöyle dedi bize: "Risale-i Nur, bizim dünya hayatımızı değiştirdi, nurlandırdı, ferahlandırdı. İmanımız kuvvetlendi, çok huzurlu bir hale geldik." Münire anneyi kendi evinde eşim Necla, kızım Tuba ve torunum Afra ile beraber ziyaret ettik.

Münire Özdemir, Risale-i Nur'u tanıdıktan hemen sonra Ankara'da hanım derslerini ilk defa başlatmış, saffi evvel olmuştur. Hanımlara ait ilk Dersane-i Nûriye de oğlu Said Özdemir'in teklifiyle açılmış Ankara'da. Kolay olmamış bu ilk hanım hizmetleri. Hatıralar okununca görülecek ki, Münire annenin kızları ve gelinleriyle birlikte çektiği çileler oğlu Said Özdemir'den pek de aşağı kalmamış... Münire anne Hz. Üstad'ı Emirdağ'ında ziyaret etmiş ve duasını almıştır.

Bu kayıtlı hatıraları yazdıktan sonra, Said Özdemir ağabeyle kendi evinde bir araya geldik ve taslak metni beraberce tashih ettik. Said ağabey, metni dikkatle okuyarak düzeltmeler, eklemeler ve açıklamalar yaptı. Üç saat sonunda metin son şeklini aldı ve Said ağabey yayınlanması için izin verdi. Dolayısıyla okunan bu hatıralar, Said Özdemir ağabeyden kaydedilmiş nazarıyla da bakılabilir, hatta bir cihette kendi hatıraları olarak da okunabilir. Bunu kendisi de ifade etti.

Said Özdemir ağabeye teşekkür ediyorum. Onun bu alakası hatıralara ayrı bir değer katmıştır. Ayrıca arşivi ile destek olan DOST TV mensuplarına da çok teşekkür ediyorum.

Münire Özdemir Anlatıyor:

Esas memleketimiz Siirt-Tillo'dur. Ama ben orada doğmadım. Annem babam İstanbul'a göç etmişler. Ben 1923'de Beşiktaş'ta doğdum. Biz altı kardeşiz. Çocukluğum Pendik'te geçti. Rahmetli babam Hüseyin Gültekin, Sultan Abdulhamid zamanında sarayda bulunmuş, orada vazife yapmış. Sultan Hamid'in kasasının bulunduğu odada yatarmış, orada muhafızmış yani. Bizler Beşiktaş'ta dünyaya gelmişiz. Daha sonraları Sultan Abdulhamid

tahttan inince, annem-babam Pendik'e gelmişler. Çocukluğum Pendik'te geçti. Aile olarak abdestli, namazlıydık, dindardık biz. Bu âdetimiz hiç bozulmadı. Rahmetli babam Pendik'te bahçecilik yapar, sebze yetiştirirdi.

1936 senesinde evlenerek Ankara'ya geldim. Ankara'ya gelin olarak geldiğimde on dört yaşındaydım. O zamandan beri Ankara'dayım. Eşim Osman Özdemir orman memuruydu. Ankara'yı baştan sevmemiştim ama şimdi en çok Ankara'yı seviyorum. Ulus'ta Hamamönünde, sonra Altındağ'da oturduk. İki erkek, ikisi de kız dört çocuğumuz oldu. Şimdi Bahçelievler'de oturuyoruz. Üvey oğlum Said, Siirt'in Tillo Köyünde 1927 senesinde doğmuş.

MOLLA SAİD-İ MEŞHUR DİYE DUYUYORDUK

Bediüzzaman Hazretlerini önce oğlum Said Özdemir tanıdı. Yalnız ben daha çocukken giyaben Bediüzzaman ismini duyuyordum. Rahmetli babam, dedelerim, amcalarım onunla çok beraber olmuşlar. Gidip elini öpelim, duasını alalım diye de çok arzu ediyordum. Büyük bir zat olduğunu, keramet sahibi olduğunu duyuyorduk hep. Bir gün İstanbul'da vapura binmiş, muhallebi istemiş, getirmişler. "Oğlum boy abdest al da, öyle getir" demiş garsona. O da "Kusura bakma, geç kalmıştım boy abdestimi alamamıştım" demiş. Geri götürmüş muhallebiyi. Bize böyle anlatırdı babam. Molla Said-i Meşhur diye duyuyor, onu görmediğimiz halde çok muhabbet ediyorduk.

Üstad hazretleri memleketimiz Tillo'da on dört yaşında iken ibadet edermiş. Orada "Yâ Rabbi! Bu kasabadan Kur'ana hizmet edecek bir yardımcı ihсан et" diye dua etmiş. Hakikaten seneler sonra Tillolu Said ona iman-Kur'an hizmetlerinde yardımcı oluyor. Elhamdülillah, çok şükür şimdiye kadar da koşturuyor, devam ediyor hizmetlere.

Said Özdemir ve Ömer Özcan hatıraların taslak metnini tashih ederlerken

SAİD'İN BANA OKUDUĞU İLK DERS

Üvey oğlum Said, Risale-i Nur'u, Diyanet İşleri Başkanlığı'nda kitaplar tedkik edilirken 1953 senesinde tanıyor ilk defa. O sırada Diyanet'te vazifeliydi. Yavaş yavaş bize de bildirdi. Bizim çok hoşumuza gidiyordu bu kitaplar. Üstad, Risalelerin matbaalarda ilk defa basılma vazifesini 1953'de Said ve arkadaşlarına vermişti. 1957'de ilk defa 'Büyük Sözler'i tab ettiler. Bu kitabı Said, Üstada götürmüş. Üstad hazretleri 25 lira vererek kendi yazdığı kitabı parasını vererek almış, çok da memnun olmuş.

Biz ailece namazlı niyazlı ve tesettürlü olduğumuz halde Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra çok eksiklerimizin olduğunu fark ettik. İlimimizin, ibadetimizin eksik olduğunu anladık o zaman. Risale-i Nur, bizim dünya hayatımızı değiştirdi, nurlandırdı, ferahlandırdı. İmanımız kuvvetlendi, çok huzurlu bir hale geldik. Bundan çok memnunuz ve Risaleleri elimizden hiç bırakmıyoruz. Risale-i Nur herhangi bir kitap gibi değil. Kur'anın hakiki bir tefsiridir.

Said'in bana okuduğu ilk ders, kuyuya düşen iki kardeşin hikâyesiydi. Sekizinci Söz... Çok hoşuma gitmişti. "Bunları nereden buldun?" dediğimde; "Buluyorum işte" diye cevap veriyordu. Daha henüz bize açıklamamıştı. Cevşen falan da okumaya başlayınca "Sen bunları nerden buluyorsun?" demeye başladım.

Said bize, Risaleleri 1954'den önce duyurmaya başladı. 54'den sonra daha da arttı. Daha ben Üstadın makamını tanımamıştım. Çok sevdiğimiz halde tanımamıştım, daha sonraları tanıyacağım...

SAİD ÖZDEMİR'İN BABASIYLA BERABER ÜSTAD'I ZİYARETLERİ

Said'in rahmetli babası Osman Özdemir, oğlum hapse falan girer mi acaba diye korkuyordu. "Oğlum sen nereye gidiyorsun, ne yapıyorsun, bu işlerle uğraşma" diyordu. Tabi babasından gizli gizli gidiyordu. Babası çok dindardı ama oğlunun başına bir iş gelir diye korkuyordu.

Bir gün oğlumun bir gazetede "Said Özdemir" diye ismi çıktı. Babası çok üzüldü. Tabi gazetede yanlış şekilde göstermişler. "Benim oğlum böyle bir şey yapmaz, niçin böyle yazmışlar?" diye çok üzüldü. İşte o sıralarda Üstad'a gidiyor Said. Üstad da ona "Senin baban benim babamdır" diyor. Babasının rahatsızlığı o şekilde Üstad'a malum oluyor. Sonunda rahmetlik babası teslim oldu; "Oğlum sen yoluna devam et, hapse bile düşsen ben çocuklarına bakarım" dedi. Said'in iki küçük çocukları vardı o zaman. Babasıyla beraber daha sonra Üstad'a ziyaretleri var. Bu şöyle oluyor:

Said önce "Ben Mehdi'yim" diyen birine takılmıştı, ona inanmıştı. Adı İskender Göçer. Fakat onun sahte olduğu sonradan ortaya çıktı. O zaman rahmetli beyim, üvey oğlum Said Özdemir ve o kişi beraber gidiyorlar Üstad'a. Sene 1953. O sırada Isparta'daydı Üstad. O akşam geç gittikleri için, Üstad yatmış, ağabeyler içeri almıyorlar. Rahmetli beyim çok hayret ediyor. O gece otele gidiyorlar. Sabahleyin, Üstad Ceylan Çalışkan'ı otele gönderiyor. Ceylan diyor ki: "Üstad bana 'onlar üç kişiymiş, bana üç kişi getirme, ikisini getir' dedi." Böyle demiş Ceylan. Said'le beyim birbirlerine bakıyorlar. Mehdi'yim diyen kimse "Ben zaten gelmeyecektim, siz baba-oğul gidin" diyor. O zaman beyim ile oğlu Said Özdemir beraberce gidiyorlar.

Üstad'a yapılan bu ziyaret 1953'de oldu. Üstad hasta yatıyormuş... Kalkmış "Ben çok hastaydım, siz geldiniz, ben çok iyi oldum" demiş. Bunu birkaç kere söylemiş. Said o gece otelde şöyle bir rüya görüyor: Üstad hazretleri onun (İskender'in) anlına bir çarpı işareti yapıyor.

Beyim sormuş Üstad'a; "Böyle bir kişi var 'Ben Mehdiyim' diyor, acaba Mehdi olabilir mi?" demiş. "Yok, olmaz" diyor Üstad hazretleri. Beyim üç defa sorunca gözlerini yumuyor ve murakabe yapıyor Üstad hazretleri. "Hayır, siz onunla arkadaşlık yapmayın, o Mehdi olamaz" diyor. Bunlar meseleyi anlıyorlar artık.

"Mecmuat-ül Ahzab" kitabını da götürmüşlerdi Üstad'a. Üç kitaptır, biz onları okurduk eskiden. Onda "Celcelutiye" vardır. Celcelûtiye'den bazı şeyleri sormak için götürüyorlar. Tabi Süryanice olduğu için tam anlamamışlar bazı yerlerini. Sarmışlar gazeteye götürmüşler. Kitap şöyle duruyor masada. Sonra benim beyim Osman, "Bu kitapta soracak bir şeyimiz vardı" demiş. Üstad da "Tamam onu Said anladı" demiş. Ama hiç gazete sargısını açmadan... Beyim tekrar "Bu kitaptan sorumuz vardı" deyince Üstad tekrar "Said anladı" demiş. Babası "Said anladın mı?" diye sormuş. O da "Evet anladım" demiş. Said o şeyleri anladı yani artık...

Benim beyim rahatsızdı, kanser hastalığı vardı. "Bana dua et" diye Üstad'a mektup yazdı. Üstad Hazretleri mektupla cevap verdi. Mektupta çok tebrik etti. "Senin hastalığını tebrik ediyorum. Bu hastalık senin için çok hayırlıdır" şeklinde cevap yazdı. Beyim de "Bak iyi olmayacağımı biliyor, Allah şifa versin demedi, tebrik etti, ben gidiciğim" demişti. Hakikaten beyim Osman 1956 senesinde vefat etti.

ÜSTAD'IN KOLONU ÖPTÜM, "DUA ET" DEDİM

O sıralarda hapisanelere giren nur talebeleri vardı. Bizim hapisler daha başlamadı. Hapisler, işkenceler, sıkıntılar bizden daha önce başlamış. Hapishaneden on kardeş çıktı. Onlar hapishaneden çıkınca tabi Üstad'ı ziyarete gidecekler. Said de onlarla beraber gidecek. Beyim de bana: "Fırsat bu fırsat, sen de git" dedi. Biz de o nur talebeleriyle beraber gittik. Sene 1956.

Said'le beraber, bir de yanımızda Ülvive (Sümer) anne vardı. Risalelerde onun ismi geçer. Biz gittik Emirdağ'ına. Orada Çalışkan'lar ailesi vardı, hepsi de nur talebesidir. Onlara misafir olduk, bizi çok güzel ağırladılar.

Çalışkanlara, Üstadı ziyaret etmek istiyoruz dediğimizde, "Üstad Eskişehir'e gitmek üzere yola çıktı" dediler. Tabi o zaman biz, buraya kadar geldik Üstadı göremeyeceğiz diye çok üzüldük. Ülvive anne dedi ki: "Hiç üzülmeyin, O, bilir. O bizi burada bırakmaz, gelir. Tespihleri alalım 'Hasbünallah' çekelim" dedi. Biz de hepimiz birer tespih aldık, beş yüz 'Hasbünallah-ü Ni'mel Vekil' çektik. Sonra Zübeyir Ağabey geldi, "Üstad Hazretleri yoldan döndü, gitmedi" dedi.

Üstad hanımlarla görüşmezdi. Artık Said "Annemi de getireyim" diye rica etmiş. Üstad da kabul etmiş. Şehir dışında hâli bir tarla; on kişi olarak bizi oraya aldılar. Ülvive anne, ben, oğlum Said, gelinim -Said'in eşi- Rahime ve küçük kızımız Nuriye yanımızda. Beklerken baktık kahverengi bir araba geldi, Üstad içinde. Araba durdu, kapısını açtılar... Bana "Hadi önce sen ziyaret et" dediler. Ben daha Üstad'ın makamını tanımamıştım. Risale-i Nur okuyoruz ama daha tam anlayamamıştık. Çok büyük bir evliyai ziyaret edeceğim diye, aklımda konuşmak istediğim çok şeyler vardı, dua da isteyecektim.

Ben gittim, arabaya yaklaştım, baktım ihtiyar bir zat oturuyor içeride. Hicab ettim onunla konuşmaya. Elimi uzattım, elini öpeceğim; kolunu şöyle kaldırdı Üstad, kolunu öptüm. Bizim oralarda adettir zaten, kol öperler. Üstad da zaten kadına el öptürmez. Kolunu öptüm “Dua et” dedim. “Beni ziyaret etmek isteyen kitapları okusun, beni ziyaret etmiş gibi olur” dedi. Sonra “Buraya kadar zahmet edip gelmeyin” dedi. Üstad yavaş konuşuyordu, fazla duyulmuyordu. Ülviye anne de yanımdaydı, “Üstad ne diyor?” dedim. “Kitapları okuyun, buraya zahmet edip gelmeyin” diyor dedi. Benim küçük kızım Nuriye de vardı, o da yanımdaydı. “Ona da dua et” dedim. Küçüktü, Üstad elini başına geçirdi... O kadar oldu işte. Kolunu öptük, duasını aldık.

Üstad’la görüşmek için bir kaç kişi daha vardı, ben çekildim artık. Onlar da sırayla ziyaret ettiler. O zaman benim gelin cezbeleni, cezbeye geldi, sonra sakinleşti.

Üstad bir de bize, hepimize yol parası verdi. Büyüklere birer lira, küçüklere ellişer kuruş verdi. “Bunlar yol paranız” dedi. Ülviye anne, “Bunlar bereket parasıdır” dedi bize. Üstad dua ediyordu, elleri açık olarak dua ederken araba aldı götürdü... Üstad’ı ziyaretimiz bu şekilde olmuştu.

Risaleleri okudukça karşıma bir lâhika mektup çıktı. Kardeşler soruyorlar. Diyorlar ki: ‘Mehdi aleyhisselam gelmiş mi, ne zaman gelecek?’ O mektupta Mehdi aleyhisselamın vasıflarını anlatıyor Üstad. Geldi, gelmiş diye hiçbir şey dememiş. Ben bu mektuptan sonra Üstad’ı tanıdım yani. Risale-i Nur’u da biraz biraz anlayabildik o zamanlar. Yüz sene önce bugün yaşadıklarımızı yazmış Üstad Risale-i Nur’da.

ANKARA’DA İLK HANIMLAR DERSANESİNİ AÇTIK

Ankara’da hanımlara aid hiç bir yerde dersane yoktu ilk zamanlarda. İlk olarak bizim evimizde ev dersleri başlattık. 1955 senelerinde 10-15 kişi oluyorduk. Sonra oğlum Said “Bir dersane açalım anne, orada kalır mısınız?” dedi. Dersanede ne yapılır bilmiyorum ama “Tamam, kalırım” dedim. Said 1956 senesinde Hacıbayram’da bir ev tuttu, orası ilk hanımlar dersanesi olmuştu. Önce birkaç kız geldi, sonra gelen gidenler arttı, cemaat çoğaldı.

Sonra bu Hacıbayram’daki ilk dersanenin yeri yıkılacak oldu. Biz de bu sefer 1956’da Emek Mahallesi’nde şimdi de hizmetlerin devam ettiği “TÛBA” dersanesini açtık. Ben kızları toplar götürürdüm bu dersaneye, dönüşte tekrar dağıtırdım onları. Aileler bana güvenip teslim ediyorlardı kızlarını. Bir zaman biz böyle idare ettik, sonra başka kardeşlere devrettik orasını.

Şimdi ise Keçiören’de otuz senedir hizmetlerin devam ettiği bir dersanemiz var. İçinde bir hanım, vakıf olarak kalıyor. Artık şimdi dersaneler çoğaldı, her tarafta var, sayısı çok. Üstad bunları yazmış, ne dediyse çıktığını şimdi görüyoruz.

Bir Cuma dersi başlatmıştık; bu ilk Cuma dersi şimdi de hala Demetevler ELİF Sitesinde devam ediyor. Elli seneyi geçti.

“SAİD ÖZDEMİR GELİRSE BURADAN SAĞ ÇIKMAYACAK”

Güzel olaylar da oldu, sıkıntılı şeyler de oldu. 1961 senesinde sıkıyönetim zamanında, Said’le beraber on kişiyi hücrelere attılar. Biz hiç haber alamıyoruz, soramıyoruz, mümkün değil kimse soramıyor, nerde olduğunu da bilmiyoruz. Yani ölse, intihar etti diyecekler. Oranın bir amiri demiş: “Said Özdemir gelirse buradan sağ çıkmayacak. Komiser bir yumruk vuruyor Said’in başına; O da, gayr-i ihtiyari “Allah!” diyor. O sırada hepsi birden hücum edecekken kapı açılıyor, birisi “Bunu ellemeyin” diyor. Biz sorduk “Kimdi o kapıya gelen?” diye. Said, “Bilmiyorum kim olduğu” diyordu. O şekilde kurtulmuş yani. Sonradan bu zatın Emniyet Müdürü Muzaffer Bey olduğunu öğrendik.

Biz çok üzüldük o zaman. Said nerde bilmiyoruz. Ne yapalım, ne edelim diye sormaya başladık. Bir hanım vardı, ehl-i Tarikattan çok dindar bir hanım, “Gidin yetmiş bin Besmele-i Şerif çekin, demir kapılar açılır” dedi. Biz toplandık çoluk-çocuk hepimiz yetmiş bin Besmele-i Şerif çektik, bitirdik, ikindiye de kıldık bir telefon geldi: “Said Özdemir hücreden çıktı, hapishaneye gönderildi” diye. Tabi biz Allah’a şükrettik, sevindik. Soruyordum “Orası çok kötü bir yer nasıl dayandın?” “O hücrede bir hafta kaldım. Hakikaten orada yatamıyorsun, ancak oturabiliyorsun. Sadece bir teneke vardı, abdest filan için. Ama Allah bir ferahlık verdi ki, orası sanki Cennet’te imişim gibi geldi bana. Orası bize Cennet gibiydi” diye cevap veriyordu Said. Said bunun gibi çok olaylar geçirdi. Hepsini anlatmak mümkün değil...

EMNİYETİN 6. KATINDAN MERDİVENLERİ ÜÇER, BEŞER ATLAYARAK FİRAR ETTİM

Said Özdemir Ağabeyden Münire annenin anlattığı bu hücre hadisesini daha ayrıntılı bir şekilde anlatmasını talep ettim. İyi ki sormuşum, ancak hayali senaryolu filmlerde görülebilecek cesaret destanını şöyle anlattı Said Özdemir Ağabey:

“Sene 1961. Biz İstanbul Süleymaniye 46 Numara Dersanesi’ndeyiz. Polisler geldiler, bastılar. Bende de bir çanta var. Çantada da çok mühim şeyler, birçok adresler var. Çantayı sakladım ama polisin biri görmüş, “Çantayı aç” dedi. “Açmam” dedim. “Arama kararımız var” dedi. “Çantayı arama kararınız yok” dedim. O zaman Allah böyle bir cesaret verdi bize. “Yahu çantayı arama kararı mı olur hiç?” dediler. “Evet, olmazsa açmam çantayı” dedim. “Öyle ise hepiniz yürüyün, çantayı arama kararı çıkartalım” dediler. 10-15 kişiyiz. Bizi Sirkeci’deki Emniyet binasının altıncı katına çıkardılar. Orada kapıda bir polis vardı. Ona “Biz çantayı arama kararı çıkartmaya gidiyoruz, sen bunlara sahip ol” dediler. Gittiler onlar. Kayınbiraderim Yasin de vardı. Ona “Ben gideceğim” dedim. “Abi nasıl gideceksin?” dedi. Benim kerametim yok, ama Risale-i Nur’un kerameti... Ayet-el Kürsi’yi okudum, polis kapıda, kapıyı açtım çıktım, görmedi. Çanta elimde. Artık üçer, beşer atlıyorum merdivenleri. Çıktım, orada Hocapaşa Camisi var, içinde kimse yok. Orada çantayı boşalttım.

“Neyse onlar gelmişler ‘Çantalı nerede?’ ‘Bilmiyoruz’ demişler. Kapıdaki polis ‘Ben görmedim’ diyor. ‘Kimdi bu adam?’ diyorlar. ‘Said Özdemir.’ Başlarındaki amir bir Albay, onlara hakaret ediyor; nasıl oluyor bu iş diye. O zaman askeriyenin devri, sene 1961. Sonra Sungur, Ceylan, Bayram, Fırıncı, Birinci... On, On beş kişi bütün nurcuları topluyorlar. ‘Said Özdemir nerde?’ ‘Bilmiyoruz’ diyorlar. Onları karşı taraftaki bir hapishaneye götürmüşler, bir hafta orada kalmışlar.

“Ben Ankara’ya geldim. Bentderesi’nden (Ulus) iniyordum, böyle dört beş tane sivil polis beni yakaladı. ‘Ne var?’ dedim. ‘Sen İstanbul’dan kaçmışsın, seni İstanbul’a göndereceğiz’ dediler. Gece beni İsmail adında bir polisle İstanbul’a götürdüler. ‘Benim bir saatlik işim var, beni bırak, Emniyetin kapısında bekle’ dedim polise. Dedi ki: ‘Abi gelmezsen zor durumda kalırım.’ Ama bıraktı beni. Oradan bir camiye gittim, 70 Ayet-el Kürsi okudum. Gittim emniyete, 6. kata çıktım. Baktım orada 4-5 polis beni bekliyor. Niyetleri beni 6. kattan, pencereden aşağı atmak. İşte o sırada, o komiser kafama bir yumruk vurdu arkadan. O anda sendelemişim ‘Allah!’ demişim. O sırada Şube Müdürü Muzaffer Bey girdi içeri, ‘Durun! Buna dokunmayın’ dedi. Orada, hücrede bir hafta kaldım. Ama hücrede yatamıyorsun, ancak oturabiliyorsun. O gece bir rüya gördüm ben. Şöyle: Baktım, Üstad gelmiş, altında bembeyaz bir at var. Ben de demir parmaklıklar arasında duruyorum. Üstad elindeki süngü ile onları vurdu, kırdı benim elimden tuttu tergisine aldı, götürdü. Bir hafta kaldıktan sonra Sultanahmet Hapishanesi’ne gönderdiler beni. Tam Menderes’in asıldığı gündü o gün. Yani 17 Eylül 1961. O zaman bir harekât olmasın diye ehl-i tarikati, diğer Allah diyenleri de toplamışlardı. Sultanahmet Cezaevinde 45 gün kadar kaldık.

“Baktılar ki ellerinde bir delil yok, mahkemeye veremediler tabi. Hâkime götürdüler beni çanta hadisesini anlattılar. Hâkim: “Yahu ben Bediüzzaman’ı bilirim” dedi. Müspet bir hâkimdi. Sonra bizi serbest bıraktı. O hâkimin ismini şimdi hatırlayamıyorum.

“O Zaman Ceylan Çalışkan bir tekerleme yazmış. Çünkü onlar benim yüzümüzden girmişlerdi içeri. Tekerleme şöyle:

Said lokantası

Ağustos’un son haftası

Çantayı alıp kaçtı

Başımıza tatlı belalar açtı”

BEDİÜZZAMAN’IN MEVLANA’YI ZİYARETİ VE POLİSLERE TARİHİ İHTARI

Münire annenin hatıralarına biraz daha ara vererek Said Özdemir ağabeyin çok önemli dediği Hz. Üstad’ın Konya ziyaretini bu araya alıyoruz. Said Özdemir ağabeyin 1959 yılında Hz. Üstad ile beraber bir Konya ziyareti vardır. Said Ağabey bu seyahatin çok önemli olduğunu belirterek; Ömer kardeş bunu da kitabında yayınlamalı dedi ve anlatmaya başladı:

“Sene 1959. Atif Ural’la beraber İzmir’e gitmiştik. İzmir’de mahkememiz vardı. Ankara’ya dönüşümüzde Üstad’a uğradık biz. Üstad: “Said kardeş, sizi Ankara’ya ben götürüyüm” dedi. “Üstad’ım biz gideriz” dedik. “Yok, hem geçmiş oluruz, hem yolda seyahat etmiş oluruz. İlk önce Konya’ya uğrayalım” dedi. Zübeyir Ağabey bunu duydu, hemen Konya’ya “Üstad geliyor” diye telefon etmiş. Halk duymuş, emniyet duymuş, o Mevlana meydanını doldurmuşlar...

“Şoför Hüsnü Bayram kardeşti. Üstad Zübeyir ağabeyi de aldı. Konya öyle bir ayağa kalkmış ki belki yüzlerce polis, iki binden fazla insan Mevlana Hazretlerinin orada toplanmışlar. Biz de arabayla gittik tam meydanın ortasında durduk. Orayı boş bırakmışlar. Polislerden kurtulanlar bir de baktık bulut gibi Üstad’ın arabasının üzerine kapandılar. Elini öpmek için... Polisler coplarla gelenlere bir giriştiler... Bir giriştiler ki... Bizi de Üstad’ın yanından, arabadan çekip vurmaya başladılar coplarla... Zübeyir ağabeyi tartakladılar... Ben hemen Üstad’ın yanına koştum. Üstad polislere saati gösterdi, “Ben namaz kılacağım” dedi. Orada Selimiye Camisi vardır. Türbenin bahçesi içindedir o cami. ben Üstad’ın koluna girdim. Üstad on-on beş adım gitti; orada, kenarda Hz. Mevlana türbesine girmeden önce kabirler vardır. Üstad orada elini kaldırdı, kıbleye döndü, dua etmeye başladı. Baktım ağlıyor... Copladılar ya bizi, milleti... Ona çok üzüldü Üstad. Fakat asayişin bozulmasını da istemiyor.

“Selimiye Camisi’nde Üstad’la beraber öğlen namazını kıldık. Camiden çıktık, Üstad oradaki polisler ben Mevlana Hazretlerini ziyaret edeceğim dedi. “Bugün ziyaret yok, kapalı efendim” dediler. Mehmet Önder müze müdürüydü, o da oradaydı... O, “Tamam. Ben hususi olarak gezdireceğim” dedi ve açtı müzeyi. Üstad girdi, polisler de girdi. Mevlana Hazretlerini ziyaretini tamamladı, bahçeye çıktı Üstad.

“Bahçede belki binden fazla insan var. Polisler Üstad’ın yanına bırakmıyor onları. Üstad, o polislerden birini çağırırdı. Müdürmüş o. Üç dört polis daha geldi. Dedi ki: “Sizin yaptığınız bu tedbire teşekkür ediyorum. Benim elimi öptürmediğiniz için teşekkür ederim. El öptürmek bana azaptı. Fakat şunu iyi bilin ki bu memleketin emniyet ve asayişini, namusunu biz koruyoruz. Eğer bin savcı kadar, bin emniyet müdürü kadar memleketin emniyet ve asayişine hizmet etmemişsem Allah beni kahretsin” dedi. Bunu iki defa söyledi Üstad. Bunları söylerken ben yanındaydım. Sonra: “Siz suçlar ortaya çıktıktan sonra hareket edersiniz. Biz suçlar ortaya çıkmadan evvel her ferdin kalbine manevi bir yasakçı olarak Allah korkusunu yerleştirmek suretiyle onları koruyoruz. Sizin bundan haberiniz yok. O halde siz yabancı değilsiniz, biz sizin vazife arkadaşınız. Siz de bizim vazife arkadaşımızsınız. Burada çok hadiseler oldu. Her neyse ben çok üzüldüm, ama kaderde varmış” dedi.

“Sonra Üstad dedi ki: “Ben Eskişehir hapishanesinde 11 ay yattım. Mahpuslar ıslah oldu. Denizli hapishanesinde dokuz ay yattım, orda da mahpuslar ıslah oldu. Afyon’da yirmi ay yattım, orada da mahpuslar ıslah oldu. Bir adam 4-5 kişi öldürmüş, idamını bekliyordu. Biz onlara Risale-i Nur verdik, ıslah oldular. Namaza başladılar. Bir gün birisi bir tahtakurusu bulmuş getirdi, ‘Bunu öldürmek günah olur mu’ dedi. Ey polisler! Bakın bu adam, 4-5 kişi öldürmüş ıslah olmamış. Ama nur-u Kur’an, nur-u iman kalbine girince bilerek bir tahtakurusu öldüremiyor. İşte biz buyuz, bizi anlayın” dedi. Sonra da, “Eğer inanmazsanız orada raporlar yazdılar, Ceza İşleri Umum Müdürlüğü’nde vardır. İnanmazsanız o raporlara bakın. Girdiğimiz hapishaneler nasıl ıslah olmuş, nasıl namaza başlamışlar, bakın” dedi.

“Konya’dan Ankara’ya gelecektik. Üstad: “Kardeşlerim, bu hadiseler gösterdi ki daha vakit gelmemiş. Ben buradan Emirdağ’ına döneceğim. Siz burada kalın, ders yapın, yarın gidersiniz” dedi. Üstad’ı Emirdağ’ına uğurladık. Biz de Konya’da Mustafa Kırıkçı’nın evinde bir gün daha kaldık.”

Tekrar Münire Özdemir’in hatıralarına dönüyoruz.

MÜZE YAPILAN ULUCANLAR HAPİSHANESİ’NE EN ÇOK GİREN SAİD ÖZDEMİR

Üstad’ın vefatından sonra başlıyor benim oğlumun hapis hayatları artık. Dokuz kere hapis yattı. Hatta Ankara Ulucanlar Hapishanesini müze yapmışlar, buraya en çok giren Said Özdemir’dir demişler. Başka hapishanelerde de yattı.

Ankara’da Hanım hizmetleri de başlamıştı. Biz birkaç kişi bir araya gelip Risale-i Nur okuyoruz... Bakıyoruz evimizin etrafı polis sarılı. Aramalar da oluyordu. Gerçi hanımlar polis tarafından hiç basılmadı. Aramalar oluyor, oğlumu alıp hapse görüyorlardı. Said üç-beş ay yatıp çıkıyordu.

Said 1964 senesinde bir buçuk sene yattı. Tarihçe-i Hayat’tan yattı. Üstad hazretleri Said’e: “Bak Said bu Tarihçe-i Hayat’ta sana bir hapis görünüyor” diyor. O da, “Olur Üstad’ım” demiş. Suç olacak bir şey yok... Tarihçe-i Hayatta “Muasır Medeniyet” diye bir yer geçiyordu; işte onu çıkarttılar o zaman. O söz, ‘İlk Reis’in sözüymüş... Aslında onunla ilgisi yok... Diğer mahkemeler hep beraatla neticelendi. Ama keyfi olarak yatırıyorlardı. Avukat Bekir Berk girdi mi mutlaka tahliye alıyordu. Bir mahkemesinde biz de bulunduk. Bekir Berk konuştu, oğlum kalktı konuştu, müdafaasını yaptı. El hareketleriyle konuşuyordu. Hâkim el hareketleri yapma dedi. O da hiç fark etmeden aynen devam etti. Epey konuştuktan sonra -birkaç kişiydiler- hepsi beraat etti. Kelepçeyle gelmişlerdi, serbest çıktılar.

“Burada Münire annenin ifadelerine tekrar ara verip, Said ağabeye konuyla ilgili sorduğum sorunun cevabını araya alıyorum. Said Ağabeye Tarihçe-i Hayat’la ilgili bu meselenin ayrıntılarını sordum, şöyle cevap verdi:

“Ömer kardeş, Üstad bana: ‘Said kardeş, Tarihçe-i Hayat kitabının tab’ı için sen hapiste yatacaksın. Eğer hapsi kabul ediyorsan götür, bastır. Kabul etmiyorsan bırak’ dedi. ‘Kabul ediyorum Üstadım’ dedim. Hakikaten Üstadın vefatından sonra 1964 senesinde bizi, ‘İlk Reis’in Muasır Medeniyet...’ cümlesinden dolayı hapse aldılar. Bu cümleyi, biz hapse girdikten sonra diğer ağabeyler kitaptan kaldırmışlardı.”

nan kahraman bir milletin hayatında, İslâmiyet ve Kur’an aleyhinde dehşetli tahavvüller ve tahribler yapılıyor ve cihanın en namdar ordusunun bin senelik cihad-ı diniye ile geçen parlak mâzisi ve o mâzide medfun muhterem ecdadı, yeni nesillere ve mektebli talebelere unutturulmaya çalışılıyor ve mâzi ile irtibatları kesilerek “Muasır medeniyet seviyesine ulaşacağız, ulaştıracağız” gibi maskeli ve sûretâ parlak kelâmlarla iğfalâtta bulunularak, komünizim rejimine zemin hazırlanıyordu! İslâmiyetin hakikatında mevcud...

Tarihçe-i Hayat’ın (1958) ilk baskısında, Said Özdemir’in 1964’de hapse girmesine sebep olan beş kelimenin bulunduğu sayfa:

Barla Hayatı kısmında yer alan (“Muasır medeniyet seviyesine ulaşacağız, ulaştıracağız” gibi...) ibaresi daha sonraki baskılarda çıkartılmış ve cümle (...irtibatları kesilerek bir takım maskeli...) şeklide devam etmiştir. Said ağabey bize, kendisinin kitabı ilk hali ile basmaya devam ettiğini de açıkladı. (Ömer Özcan)

SAİD HAPİSTE İKEN ZİYARETLERİMİZDE BİZİ RAHATLATIRDI

Münire Özdemir hatıralarını anlatmaya devam ediyor:

Said hapishanede iken ziyaretine gelinim Rahime ile beraber gidiyorduk. Demir parmaklıklar arkasında cam vardı, oradan konuşurduk. Biz üzüntüyle giderdik, o gülerek anlatır, bizi rahatlatarak şekilde konuşurdu. Biz de ferahlanırdık orada. O, halinden çok memnunmuş, çok rahatmış gibi döner gelirdik. Gelinim, kızım Hayriye ile beraber devamlı yemek götürürlerdi hapishaneye. Bir seferinde kızım Hayriye anlatmıştı; gelinim orada Said’i parmaklıklar arkasında görünce çok ağlamış... “Niye ağlıyorsun? Burası ne güzel bir yer, niye ağlıyorsun? Cenab-ı Hak bize lütfetmiş gelmişiz” deyip rahatlatmış onu.

Said hapishanelere girince geçim konusunda sıkıntı çekmiyorduk. Biz iktisatla yaşıyorduk zaten. Bir şey de aramıyorduk, istemiyorduk. Allah için, Kur’an için girdiği için ferahlık da vardı bizde. Katiyen korku ve telaş yoktu. Bizi de götürseler korkmuyorduk. Bizim için normal bir hayat olmuştu bunlar. Dünyevî bir gayemiz de yoktu zaten...

SAİD ELLERİ KELEPÇELİ OLARAK SÖZLER KİTABINDAN JANDARMAYA DERS OKUDU

Said bir hapisten çıkıyor, birkaç ay sonra tekrar giriyordu. 1965 senesinde Sivrihisar hapishanesine nakledildi. “Ben de gelebilir miyim?” dedim jandarmaya. “Gel” dedi. Gelinim Rahime de vardı. Biz jipe bindik... Said’in elinde kelepçeler ve “Büyük Sözler” kitabı vardı. Hâlbuki bu kitap o zaman yasak, zaten ondan girmiş içeriye. Jandarmaya dedi ki: “Sen bana aç, ben sana okuyayım” dedi. Jandarma kitabı açtı, Said namaz bahsini okudu. Sivrihisar’a varınca savcılığa götürdüler. Savcı: “Yahu çıkartın bu kelepçeleri, nedir bu böyle takmışsınız ellerine?” dedi ve kelepçeleri açtırdı. Jandarmalar Said’i hapishaneye teslim ettiler, gittiler. Allah razı olsun hapishane savcısı Mahmut Ramazanoğlu bizi evine götürdü, yemek yedirdi. “Siz hiç merak etmeyin, Said Özdemir burada rahat yatar, inşallah” dedi. O hapishane savcısı dindar bir kişiymiş yani. Biz teslim ettik, Ankara’ya geri döndük. Sonra öğrendim Said’ten, o savcı Maraş’ın saff-ı evvel nurcularından Mustafa Ramazanoğlu’nun kardeşi Mahmut Ramazanoğlu imiş. Daha sonra avukatlık da yapmış, Risale-i Nur davalarına da girmiş.

Said Özdemir Sivrihisar Ceza ve Tevkif Evinde. Sene 1965

RİSALELERİ SAKLAMAK İÇİN EVİN İÇİNE KUYU AÇTIK

Mesela polisler geliyorlar, evden seccadeleri topluyorlardı. Oğlum Said Özdemir: “Niye topluyorsunuz bu seccadeleri? Namaz kılıyoruz bunların üstünde!” diye çıkışıyordu. Gelinim Rahime de: “Sinirlenme, Hacıbayram’da çok seccade var. Gider alırız, namazlarımızı onların üstünde kılarız, ne var bunda!” diye sakinleştiriyordu. Bizdeki cüppe, sarık, tespih, bunlar hep mahkemeye gitti. Böyle çok anormal şeyler yaşadık. Üstad Hazretleri ve talebeleri ise, hiçbir zaman bu zulümlere karşı hadise çıkartmamışlardır.

Kitapları devamlı saklıyorduk. En küçük bir kitabı cebimize, çantamıza koyamıyorduk. Ulus Bentderesi’nde, Altındağ’ın eteğindeydi evimiz. Evimizde, bir odanın içinde kuyu gibi açılmış bir yer yaptık. Kitapları orada saklıyor, üstünü de tahtalarla kapatıyorduk. Bu ev eski gecekondu evlerindendi tabi. Eskiden tabanlar tahta çakılıydı ya; işte o kuyunun üstü de tahta çakılıydı. Bir gün polisler geldiler. Gelinim, odanın içindeki o kuyunun üstüne hemen bir yatak yapıverdi, torunu içine yatırdı, hasta... Polisler “tak, tak, tak” diye duvarlara vurup boşluk var mı diye arama yapıyorlardı. Baktım sıra oraya gelecek. Said, gelinime: “Bir battaniye ser, çocuğu oraya yatır” dedi. Kitapların bulunduğu kuyunun üstüne... Bizim küçük kız Nurefşan, sekiz yaşındaydı. Sıra oraya gelince, “Çocuğu kaldırın, orayı da arayacağım” dedi polis. Gelin sertçe: “Yahu çocuk hasta, her tarafı aradınız, yetmez mi!” dedi. “Tamam, tamam” dedi polis. Böylece kuyudaki kitapları kurtardık. Yani evin içinde böyle garip olaylar...

Şimdi Bediüzzaman Külliyesi olan Said Özdemir'in evinin bir odasının tam ortasında Risale-i Nur kitaplarını saklamak için açılan kuyu. Külliye Camisi İmamı İmran hoca kuyu hakkında Ömer Özcan'a bilgi veriyor.

BAKTIM POLİSLER KAPIMDA BEKLİYORLAR

Polis beni de çok aradı. Hepsini anlatamam birisini anlatayım:

Pendik'te, kardeşim Mehmed'in evinde Tarihçe-i Hayat bulmuşlar, karakola götürmüşler. Kardeşimi Pendik'te tanımayan yoktu. Orada ona: "Sen adam öldürüp gelsen, kurtarırdık. Ama senin evinde bu kitap çıkmış, kurtuluşun yok" demişler. Ertesi gün çıktı tabi. Karakolda, "Kim verdi bu kitabı?" diye sormuşlar. Düşünmüş, Said dese o zaten hep hapisanede. Beni dese, ben de kadını. Benim on yedi yaşında oğlum Ahmed vardı, küçükleri; Onun adını söylemiş.

Bu sebeple polisler evimizi aramaya gelmişler. Ben İstanbul'daydım, Ankara'ya döndüm. İçeri eve gireceğim, baktım polisler kapımda bekliyorlar. Kapıyı açınca içerde arama yapacaklar. Biz kitapları kaldırdık ama demek ki yine de kalmış. Neyse girdik içeri, aradılar bir şey bulamadılar. Bir gardırop vardı, onu açtılar. Baktılar bir bohça kitap var orada. Oğlum Ahmet'i o bohça ile beraber polisler aldılar götürdüler. Biz de gelinle beraber öbür taraftaki pencereden bakıyoruz. Oğlum önlerine kattılar, jipe bindirip götürdüler. O akşam orada kaldı. Ertesi gün sorguya çekiyorlar; "Kitaplar babamın, babam öldü" demiş. Oğlum bırakıyorlar ama kitapların altı ay mahkemesi oldu. Onlar da beraat etti, bize tekrar iade edildi. Böyle olayları çok yaşadık...

POLİSLER ÇARŞAFLI KADINI ARAMAK İSTEYİNCE

Gülendam Hanım vardı, bir gün yine benim gelin Rahime ile beraber derse gitmişler. Dersten gelince bakmışlar kapıda polisler bekliyor. Arkalarından girip eve hücum etmiş polisler. "Önce sizi arayacağız" demişler. Gelin demiş: "Ne arayacaksınız? Erkek kadını arayamaz, kadın gelsin arasın" demiş. Gülendam çarşafliydi. Gelinin elinde kitap varmış, hemen Gülendam'a vermiş. O da çarşafın içine, koynuna koymuş. Bunu da arayalım demişler. O da: "Siz beni arayamazsınız, kadın gelsin arasın" demiş. Artık aramıyorlar. Ertesi gün ifade vermeye gidiyorlar. Gülendam başına bir atkı alıyor öyle gidiyor. Gülendam hastaydı, tedaviye geliyordu, Malatyalıydı, bizde kalırdı.

DİYARBAKIR'DA GEÇEN SIKINTILI GÜNLER

Damadım İlhan Yüce astsubaydı. Risale-i Nur okuduğundan dolayı Diyarbakır'a sürgün olarak gönderilmişti. Ben de yanlarındaydım. İlhan bir gün eve geldi, "Annem beni şikâyet edecek, hemen Risale-i Nur'ları saklayalım" dedi. Ben "Hiç anne oğlunu şikâyet eder mi?" dedim. "Eder" dedi. Artık kitapları başka bir tarafa taşıdık. Ardından askerler başlarında bir subayla eve geldiler. Her tarafı arayıp taradılar. En sonunda sandığı açmak istediler. "Sandık açılmaz!" dedim. "Sen aç o zaman" dediler. Sandığı açtım ve elimle her şeyi çıkardım. Sonunda askerler benim Cevşen'im buldular. "Zararlı bir kitap bulundu!" diye not aldılar. Ben hemen "Bunun içindekiler Kur'an-ı Kerim'dendir" dedim ve askerlerin elinden Cevşen'im çekip aldım. Subay not alan askere "Yazdıklarını sil, bir şey bulunamadı yaz" dedi. Böylece mesele kapandı, kitaplarımızı kurtarmış olduk.

Bir sefer de kızımın görümcüsü eline Gençlik Rehberi kitabını alarak askerlere gidiyor, şikâyet ediyor: "Ağabeyim İlhan bu kitaplardan okuyor!" diyor. Yine askerlerle yüz yüze gelmiştik. Gidip ifade verdim.

Diyarbakır günlerimiz pek sıkıntılı geçmişti... Bir gün hem sıcaktan, hem de olanlardan bunalmış bir vaziyette cami avlusunda torunlarla beraber oturuyordum. Geçenler bizi dilenci zannedip para vermişlerdi. "Biz dilenci değiliz, para istemeyiz" demiştik.

Münire Özdemir'in hatıraları burada tamamlandı. Münire annenin damadı İlhan Yüce'nin hatıraları Ağabeyler Anlatıyor-3 kitabımızda ayrıca yayınlanmıştır.

"Ağabeyler Anlatıyor-1" kitabımızda Said Özdemir Ağabeyin hatıraları geniş olarak neşredilmişti. Sorularımız üzerine bazı hatıralar daha anlattı. Buraya ilave ediyorum.

SAİD ÖZDEMİR, NOTER TASDİKLİ VEKÂLETİN HİKÂYESİNİ ANLATIYOR:

1953 senesinde oldu bu vekâlet verme işi. Biz Risale-i Nurları basmaya başladık. Maliyeden beni çağırdılar; "Siz ne hakla basıyorsunuz bu kitapları?" dediler. Dedim: "Bediüzzaman hazretlerinin izni var." "Ne malum izni var?" diye cevap verdiler. "Doğru" dedim. Gittim Üstad'a: "Efendim, maliye soruyor benden, sizin izniniz var mı?" dedim. Üstad: "Hay, hay. Zübeyir daktiloyu getir" dedi. Zübeyir ağabey daktiloyu getirdi ve Üstad yazdırdı.

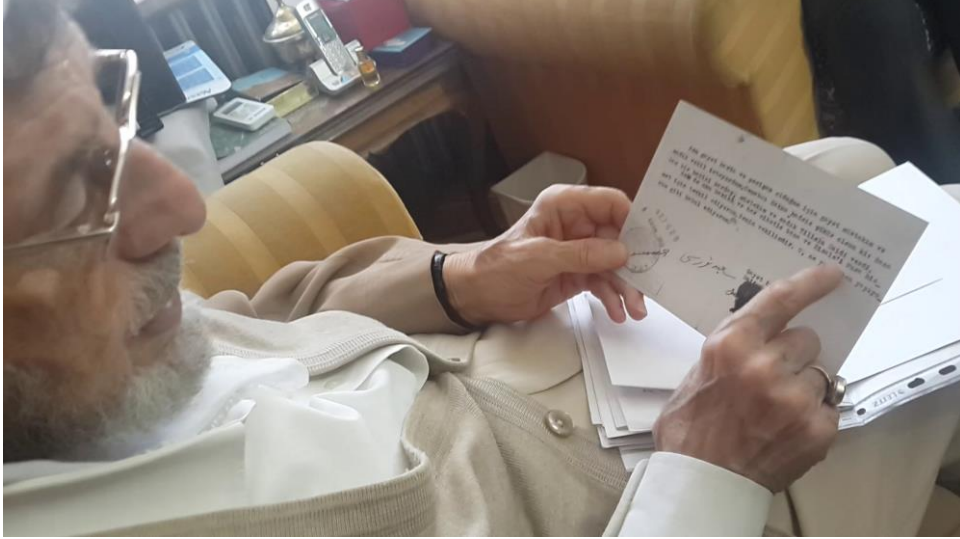
Şöyle: “Ben gayet hasta ve perişan olduğum için gayet müstekim ve sadık vekil istiyordum, Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, bana tam bir hakiki kardaş, müstekim ve sadık Tillolu Saidi verdi.”

“Ben onu hakiki ve her cihetle bana ve Risale-i Nura hizmet için tevkil ediyorum. O, ne yapsa ben yapıyorum gibi kabul ediyorum.”

Gayet hasta Said Nursi

8 Ekim 1953 (Noter sayısı: 427028)

Üstadımız kendi eliyle parmak izinin altına yeni yazı ile adını yazmaya uğraştı, pek yeni yazı yazamıyordu... Mührünü -parmak izi- bastı. Parmağını mürekkebe batırdı, sonra kâğıda bastı. Eski yazı ile ismini açığa yazdı. Sonra notere gittik, tasdik ettirdik.

Said Özdemir, Bediüzzaman tarafından kendisine verilen vekâletin hikâyesini vekâleti göstererek anlatıyor

HZ. ÜSTAD, SİKKE-İ TADİK-İ GAYBİ KİTABININ BASILMASINA NASIL İZİN VERDİ VE KİTAP NASIL BASILDI?

Üstadımız Said Nursi Hazretleri, Emirdağ Lâhikası'nın en son sayfasındaki mektubunda, “Bir mahrem risale vardı ki, o mahrem risalenin neşrini men'etmişim. "Öldükten sonra neşrolunsun" demiştim. Sonra mahkemeler alıp okudular, tedkik ettiler; sonra beraet verdiler. Mahkeme-i Temyiz, o beraeti tasdik etti. Ben de bunu dâhilde asayişî temin için ve yüzde doksan beş masuma zarar gelmemesi için neşredenlere izin verdim. ‘**Said, meşveretle neşredebilir.**’ dedim.” (Emirdağ L. Son mektup)

Ömer Özcan: Bediüzzaman Hazretleri, “Said, meşveretle neşredebilir” diyor. Burada kastedilen nedir? ‘SAİD’ Hz. Üstad mı, yoksa siz misiniz?

Said Özdemir: Benim... Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabını basacaktık. Mühim bir eser olduğu için Üstad bana: “Said kardeşim, siz istişare edin, eğer basmaya karar verirsiniz ben de ondan sonra karar vereceğim” dedi. Yeni harflerle tabi... Biz de arkadaşlarla istişare ettik “Said meşveretle bastırabilir” diyor ya, basmaya karar verdik. Üstad’a bildirdik. Kitabın başında bir mukaddeme vardır. Orada Üstad: “Kardeşlerimin meşveretine ben de iştirak ediyordum.” Diyor. Böylece bu kitabı Ankara’da Doğu Matbaasında bastık. Bastıktan sonra 19 Mart 1960’da Üstad Ankara’ya gelmişti. Tam o sırada bitmişti baskı. Ben matbaadan bir nüsha aldım, Üstad’a arabada verdim. Üstad dedi ki: “Said kardeş, bunu biz bastık ama bu risale bir derece mahremdir, bunu herkese vermeyin” dedi. “Kime verelim Üstadım?” dedim. “Has’ın, has’ına verin” dedi. Kastamonu Lâhikasında bir yerde geçiyor ya; “Naşirler, Varisler, Sahipler, Erkanlar...” diye.

SAVCI “KİTAPLARINIZI YAKACAĞIZ” DEYİNCE O KADAR ÜZÜLDÜM Kİ, ÖYLECE DÜŞE KALKA GİDİYORDUM...

Şimdi biz bu Sikke-i Gaybi kitabını bastık ama...

Biz Üstad’la 19 Mart 1960’da bunları görüştüğ, sonra Üstad’ı Ankara’dan yolcu ettik. Bir gün sonra, 20 Mart’ta bu Sikke-i Gaybi kitabından dolayı beni hapse aldılar. O yüzden Üstad’ın cenazesine gidemedim ben. Tam 33 gün yattım, hapisten çıktım. Mahkeme epey devam etti.

Sene 1963 oldu. Mehmet Önder ismindeydi savcı, ona gittim, kitapları sordum. Savcı, “Kitaplarınızı yakacağız” dedi. Dedim: “İçinde ayet var, hadis var.” “Hâkim öyle karar verdi” dedi. O kadar üzülüm ki, öylece düşe kalka

gidiyorum... Üstad Hazretleri diyor ya "Risale-i Nur'a dokundukları zaman musibetler gelir." Ben tam Ulus Bentderesi'nden aşağı iniyorum; bir de baktım Hacıbayram üstünde iki büyük tayyare havada çarpıştı. Bunu bizzat gördüm. Orada bir banka vardı, İstanbul Bankası olacak herhalde, onun üzerine düştüler ve çok kişi öldü o zaman. (Araştırdım; 17'si iki uçak personelinden, diğerleri yerdeki insanlardan, toplam 104 kişi. Ömer Özcan)

Zübeyir ağabey o vakit bizim Bentderesi'ndeki dersanede kalıyordu. Ankara'ya geldiği zaman 7-8 sene orada kalırdı. Ne yapalım diye onunla istişare ettik. Dedi: "Kardeşim git, kaloriferciyi bul, bir şeklide onları oradan kurtaralım, yakmasınlar" dedi. Gittim, otomobillerin park yaptığı yerde kömür attıkları bir demir kapı var, biz orayı keşfettik. Kaloriferciyi buldum, "Bak, bu kitapların içinde ayet, hadis var, yakarsan sana da zarar olur. Sen unutmuş gibi orayı kilitleme, gerisine karışma." Kaloriferci "Peki" dedi. Zübeyir ağabey önde, ben arkasında 8-9 kişi gece yarısı oraya girdik, kitapları çuvalara doldurduk, elden ele aktararak arabaya koyduk. Çukurambar'da bir depo bulduk ve oraya koyduk kitapları. Necati isminde bir kardeşimiz vardı, bizim gibi Diyanet'te çalışıyordu. O, orada bir kadınla kavga ediyor. O kadın da gizli gizli orada kitapların olduğunu öğrenmiş, gitmiş polise şikâyet etmiş, "Bunların burada kitapları var" demiş. İrtica Masası Şefi Abdulkadir Denizlioğlu bizi arıyor, Said Özdemir'i. Bir baktım etrafımı hemen polisler sarmışlar. Beni götürdüler oraya, "Bu depo kimin?" dediler. "Benim" dedim. Kitapları kamyona doldurdular, tekrar Adliyenin kömür deposuna döktüler.

Tekrar Zübeyir ağabeyle istişare ettik. Gittik kaloriferciye ikinci kere: "Kardeşim bak; sen bize müsaade etmiştin, kitaplar yine geldi" dedik. Adam "Peki" dedi yine. Yine Zübeyir ağabey önde, biz arkasında 15 kişi kitapları doldurduk arabaya. Artık Ankara'da değil, Eskişehir'in Çifteler kazasında Abdülvahid Tabakçı'nın akrabası olan bir kardeşin oradaki samanlığına koyduk kitapları.

Ben Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabını bir defa bastım, çünkü Üstad herkese vermeyin demişti.

1 Şubat 1963 tarihinde Ramazan ayı içinde saat 15.30'da Ankara Hacıbayram Camii üstünde iki uçağın çarpışmasını haber yapan gazete kupürü. Yenihayat'a, Ulus'un tam merkezi üzerine düşen uçaktan 17'si uçak personelinden, diğerleri yerdeki insanlardan, toplam 104 kişi ölmüştür. Ulus meydanında büyük bir gürültü ve ardından patlamalar duyulur. Büyük alevler ve dumanlar, gökyüzünü kaplar ve Ankara'nın birçok yerinden görülür.

Gazeteler hadisenin görünen tarafını yazdılar elbette. Said Özdemir Ağabey ise doğru taraftan bakarak şöyle anlattı bu faciayı: "Sikke-i Gaybi kitapları için savcıya gittim, kitapları sordum. Savcı "Kitaplarımızı yakacağız" dedi. Dedim "İçinde ayet var, hadis var." "Hâkim öyle karar verdi" dedi. O kadar üzüldüm ki, öylece düşe kalka gidiyorum... Üstad Hazretleri diyor ya "Risale-i Nur'a dokundukları zaman musibetler gelir." Ben tam Bentderesi'nden aşağı iniyorum; bir de baktım Hacıbayram üstünde iki büyük tayyare havada çarpıştı. Bunu bizzat gördüm. Orada bir banka vardı, İstanbul Bankası olacak herhalde, onun üzerine düştüler ve çok kişi öldü o zaman."